

[Poul Erik Dyrlund]

bemærkninger om det, men forslaget kan dog give anledning til et par spørgsmål. Jeg forstår, at man nu vil indføre en form for frizoner, hvor stort set alt er mere eller mindre lovligt. Som jeg læser forslaget, vil det i hvert fald være sådan, at man nu kan dispensere fra ferieloven, medhjælperloven osv.

Og derfor vil jeg spørge arbejdsministeren: Vil det nu blive sådan i disse erhvervszoner, hvis en virksomhed måske er lidt økonomisk betrængt, at virksomhedsledelsen har mulighed for at presse medarbejderne til forhandlinger om f.eks. en lavere ferieprocent? Er det det, forslaget handler om, eller hvad? Det ville være rart at få det at vide.

Og endelig skal jeg spørge til slut: Har man sikret sig, at de omtalte love, som man nu ønsker at dispensere fra, er friholdt fra forligsbindinger med de partier, der er imod dette forslag?

Pernille Forchhammer (S):

Som hr. Poul Erik Dyrlund allerede har sagt, er det eneste positive ved dette forslag, at det først skal træde i kraft den 1. april 1993. Som den politiske situation ser ud nu, kan der jo heldigvis nå at ske meget inden den 1. april 1993, og med dette forslag har Socialdemokratiet fået en yderligere motivation for at forsøge at få flertallet her i salen flyttet.

Vi kan under ingen omstændigheder støtte de forringelser af ungdomsydelsen, som forslaget lægger op til – den ungdomsydelse, som vi var med til at indføre i sin tid og to gange senere har lagt stemmer til. Vi vil gøre vores til at forhindre det, og når der senere kommer en socialdemokratisk ledet regering, vil vi afskaffe forringelsen, hvis det ikke lykkes at forhindre det nu.

Det er usmageligt, at regeringen vil benytte ét flertal til at gennemføre ungdomsydelsen på basis af nogle bestemte principper og derefter – kun to år efter og ét år efter det sidste forlig, hvor man udvidede ordningen – ændre og forringe disse principper med et andet flertal. Som forligspart kan man ikke undgå at føle sig en smule underløbet, og det er klart, at det også må få nogle konsekvenser fremover, når vi skal indgå aftaler med denne regering.

Ungdomsydelsen, som vi stemte for i 1990, forringes på tre afgørende punkter i lovforslag nr. L 292. For det første erstattes den forhand-

lede projekt løn af en dikteret oplæringsydelse, der i realiteten er en timelønsnedgang på knap 30 pct. Niveaue for ungdomsydelsen blev bl.a. fastsat således, at de unge skulle kunne mærke en forbedring i forhold til kontanthjælpen, når de kom i beskæftigelse, men denne målsætning er væk nu.

Det var også afgørende, at forholdene lignede de almindelige vilkår på arbejdsmarkedet, så de unge fik en reel tilknytning og erfaring, som senere ville give dem nogle bedre kvalifikationer på det almindelige arbejdsmarked. Med forslaget her indføres et nyt princip, nemlig at unge over myndighedsalderen – selvforsørgende, ansvarlige, voksne mennesker – ikke får løn efter de almindelige principper, men efter deres alder og deres anciennitet i bistands-systemet. Der er tale om, at de unge skal betale en del af aktiveringen selv gennem en forringelse af de i forvejen begrænsede beskæftigelsesinitiativer, og det er efter vores opfattelse uacceptabelt.

Det andet princip, som loven lægger op til at forringe, er det pligtige antal arbejdstimer. Ungdomsydelsen, som vi altså stemte for i 1990, sagde 20 timer i gennemsnit om ugen, og regeringens tidligere forslag for de 21-24-årige sagde 30 timer – det forslag, der stadig ligger på Socialudvalgets bord. Ifølge det aktuelle forslag kommer tiden for de 23-24-årige ned på gennemsnitlig 15 timer om ugen, altså kun halvdelen af det, som var fastsat i regeringens første udspil, mens de øvrige kan modtage et tilbud på 17-20 timer. Det er en klar forringelse af ungdomsydelsesordningen.

Den tredje forringelse er den indskrænkning, som ligger i forslagens punkt 1. Det kan da ikke være rigtigt, at alle tidligere forsøg på at få unge ud i privat beskæftigelse skal opgives nu – bl.a. med hjælp fra Fremskridtspartiet – og erstattes af en pligt til, at beskæftigelsen skal foregå i beskæftigelsesprojekter. Jeg har virkelig svært ved at se, hvem der har gavn af den indskrænkning.

Jeg vil gerne slutte, som jeg begyndte: Forslaget skal først gælde fra den 1. april 1993. Der er altså god tid, og efter vores opfattelse behøver vi ikke at gøre det færdigt før sommerferien. Lad os bruge tiden til at undersøge, om ikke det er muligt at forbedre det, så der ikke bliver tale om nogen forringelse af ungdomsydelsesordningen.